

НЕНЧО ДОБРЕВ
ПРАТКА

chitanka.info

Найден тъкмо си допиваше кафето и беше забил очи в една статия от последния брой на в. Сега, когато някой звънна на вратата. Отвори и видя пощальон, държащ кашон в ръката си. Почщальонът леко се поклони и попита.

— Извинете за безпокойството, вие ли сте г-н Стоянов?

— Кой Стоянов търсите? — винаги питаше за малкото име, когато се обръщаха към него на фамилия, защото Стоянови много, но Найден е само един.

— Найден Стоянов. — поясни пощальонът.

— Аз съм. — изпъчи снага Найден — имате нещо за мен.

— Да, имаме за вас ето тази пратка — каза пощальонът и му подаде кашона. — Моля ви, подпишете тук, че сте я получили.

— Казано честно — мъчеше се да си спомни, дали някой не му се беше обадил да очаква подобно нещо, но не се сети — не очаквам никаква пратка, но щом е написано моето име, значи е за мен. — каза Найден и показа с жест на пощальона, че може да си върви. Погледна пощенския формуляр. Наистина там стоеше неговото име.

Отнесе кашона в кухнята и го сложи върху масата, като внимаваше да не събори празната чашка кафе. Взе ножици и сръза шнура, с който бе вързан кашона. От никого не очакваше колетна пратка и хем се радваше, че някой се е сетил за него, хем изпитваше малко съмнение дали от пощата не са се объркали и са му пратили пакет, който е предназначен за друг. Любопитството е по-силно от съмнението и той бързо разкъса опаковъчната хартия и с вещина отвори кашона. Когато надникна и видя какво има вътре първо пребледня, после позеленя, усети как косите му се изправят и накрая се олюля и ако не беше столът сигурно би се строполил на пода. Сега беше сигурен, че пратката в никакъв случай, ама в никакъв случай не е за него. Скочи бързо и изтича до входната врата, отвори я и погледна навън, даже хвърли поглед, надвесен над парапета към долните етажи, за да провери дали не може да върне пощальона. Напразно. Опита се да извика, да се разкреши, но разбра, че е безполезно. А и при така създадите се обстоятелства, можеше само да му навреди. Върна се и застана надвесен над кашона. Гледаше известно време в отворения кашон и се късаше от яд, че е допуснал да го измамат. Вътре в кашона, завито с розово одеялце и обезопасено от всички страни с пакети от памперси, лежеше едно бебе. Истинско бебе, което за щастие спеше.

Или за нещастие. Сам не знаеше кое е по-добре. Но беше убеден в едно. Бебето е подхвърлено. Някой е искал да се отърве от него и е избрал опасен и не много популярен начин, защото би могъл да бъде разкрит, ако бебето се разреве. Какво да прави сега. Да се обади на комшиите. Изключено! Те и без това каквито са клюкари, могат да го изкарат дори крадец на бебето. Няма да повярват въобще в историята с пощальона. Да звъни на дъщерята. Тя е в столицата. Там живее, там работи, там се е устроила. Защо да я безпокои. А и как би могла да му помогне тя оттам. Къде е София, къде е той. На другия край на България. И защо не са си направили труда, мислеше си той, да проучат поне кой би могъл да го гледа това бебе. Той, пенсионер, с мижавата си пенсия, самотен, забравил отдавна как се гледат бебето. Не можаха ли да си изберат по-подходящ човек. Колко възрастни самотни жени има, а те точно него. Няма го майстора! Направили са си сметка без кръчмар. И той знаеше вече какво ще направи.

Найден опакова отново кашона. Завърза го с нов шнур здраво, и тихо, за да не го усетят комшиите, излезе от апартамента. Хвана първият автобус, който спря на спирката и слезе в един краен квартал. Огледа се за подходящ блок и след като си хареса един, тръгна уверено към него. Качи се на произволен етаж, послуша се на вратите и като разбра в кой апартамент има хора, остави кашона пред него. После натисна звънеца и тръгна безшумно да слиза надолу. Чу как вратата се отваря и едно детско гласче да вика баба си, да дойде да види какво имало пред вратата.

Едва когато се прибра, почувства умората в тялото си. Но същевременно беше доволен, че се е отървал от бебето. Дори не си направи труда да запомни къде го оставя. Беше толкова улисан в успеха на собствената си акция, че не запомни нито блока, нито етажа, нито дори в коя част на квартала беше това. Така навярно беше по-добре. Важното е, че детето е при хора, които могат да се погрижат за него.

Съблече се с намерение да се изкъпи. Беше изпотен и миришеше на пот. И както беше гол и се канеше да завърти кранчето на душа, в хола телефонът иззвъня. Излезе гол от банята, отиде в хола и вдигна телефонната слушалка. Беше дъщеря му.

— Ало, татко! — гласът и беше дрезгав и му се стори, че е разстроена. — Трябва да ти кажа нещо.

— Какво се е случило моето момиче! Изглеждаш развълнувана!
— обезпокои се Найден.

— След малко ще ти донесат една пратка. — чу я да се задавя в плач — моля те, приеми я. Досега не съм ти казала. Имам дъщеря. Родих тайно, но Васил разбра и иска да изхвърля детето. Няма на кой да го оставя и затова по един куриер ти го пращам. Гледай го ден-два, докато дойда и ще му намеря друго сигурно място. Много те моля, татко — подсмърчаше дъщеря му и си бършеше сълзите — чу ли ме... Ало... ало... ало...

Какво става, линията ли прекъсна... Ало!

Найден беше изтървал слушалката и гледаше в една неопределена точка в далечината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.